

ומקשינן: ולא וכי שחיטה אינה עבודה? והאמר רב זירא: שחיטת פרה אדומה בזר פפולה. ומחוי רב עלה בביאור פסול זר בשחיטת פרה אדומה, מאי טעמא פסלה שחיטתו של הזר, כי "אלעזר" [בפרשת פרה נאמר "ושחט אלעזר"] שהוא כהן, ו"חוקה" כתיב בה, וכל היכא דכתיבה "חוקה" הוי לעיכובא, שחייבת להעשות דווקא לפי האמור בפרשה, והיינו בכהן ולא בזר.

ואם אמרת ששחיטה לא מיקרי עבודה ולכן אפילו זר כשר בשחיטה, כיצד יתכן שהשחיטה של פרה אדומה תהיה פסולה בזר [דקא סלקא דעתך דשחיטת פרה הוא מדין קדשים, וכיון שבקדשים לא מיקרי עבודה, גם בפרה לא מיקרי עבודה, ואם כן מאי טעמא פסיל בה זר?]

ומשנינן: שאני פרה אדומה, שאינה כשאר קדשים, דקדשי בדיק הבית היא, ואין בה קדושת מזבח, ומה שצריך כהן לשחיטתה אין זה משום דמיקרי עבודה, אלא גזירת הכתוב היא ששחיטתה פסולה בזר אף על פי שאינה מכלל עבודת הקדשים, ואין ללמוד ממנה לשחיטת קרבן.

ופרכינן: ולא כל דכן הוא דשחיטה מיקרי

ודנה הגמרא: מאי שנא, מה ההבדל בין שמאל ולילה, דנחשבים מליקה המתרת איסור, שאם עלו לא ירדו, לבין זר וסכין, שלא נחשב מליקה המתרת איסור, ואינו מוציא מידי נבלה?

שמה תאמר, מליקה ביד שמאל נחשבת מליקה משום שמצינו דאית ליה הכשירה ביום הכיפורים, שהכהן הגדול נוטל את המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו, ואם כן יש עבודה הכשרה אפילו בשמאל. וכן לילה, אית ליה הכשירה באיברים ופדרים, שהלילה כשירה לכתחילה להקטרת איברים ופדרים שדין הקטרתם בלילה, ועל כן תאמר שדוקא פסולים אלו מועילים להוציא מידי נבלה.

הרי יש לפרוך, זר נמי אית ליה הכשירה בשחיטה, שהרי שחיטתו של זר כשירה [דלא בעינן כהן אלא מקבלה ואילך]. ואם כן, מאי שנא זר דלא מהני מליקתו להוציא מידי נבלה?

ומתריצין: שחיטה — לאו עבודה היא! אין שחיטת הזבח נחשבת עבודה שהרי היא נוהגת גם בחולין.⁽¹⁰⁾

ששחיטה לאו עבודה היא נחלקו הראשונים. שיטת רש"י לעיל יד ב דלאו עבודה היא כיון שכשירה אף על ידי פסולין.

והתוס' שם בד"ה ג"ה הביא פירוש הר"י דאורליניש דלאו עבודה היא כיון דאף חולין בעו שחיטה ולא דווקא קדשים, ואם כן הציווי לשחוט אינו מטעם עבודה.

והתוס' עצמם פירשו דלאו עבודה היא מדשרי לעמוד בחוץ ולהושיט ידו ולשחוט

פסולין בקודש שאם עלו ירדו זה מטעם שהמזבח אינו קולט אותם בפסול כזה, או שאפילו אם המזבח קולטם, דינם לרדת מהמזבח. ונפקא מינה כשעלו כשרים, וכבר קלטם המזבח, ונפסלו בעודם על המזבח בסוג פסול שדינו שאם עלה ירד. והוכיח בשיטת הרשב"ד שבאופן הזה אם עלו לא ירדו, אף שפסולין בקודש.

10. ע"פ רש"י כת"י לפנינו. ובטעם הדבר